

ပိုဇာလျန်းထွေ

တို့လိုတာ
ကိုကိုအချစ်

MAUNG MAUNG THIN

(၁)

ဟေမန်ဆောင်းလ၏ လေရူးက စိမ့်နေအောင် တစ်ချက်ဝှေ့လိုက်သည် ။ အညာဒေသမို့ ရာသီဥတုက ပြင်းထန်လှပေသည် ။ အရိုးထဲအေးစိမ့်ပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် အေးချမ်းနေပါသည် ။

“အို ... ကြီးတင် ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ”

စူးစူးရှရှ မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ အသံက ဆောင်းလေကြမ်းနှင့်အတူ ရောနှောသွားသည် ။

“ဇင်မာ ညည်း ဘာမှ ဆင်ခြေတက်မနေနဲ့ ၊ ရန်ကုန်က မိုးသွင်ဦးကို လက်ထပ်ရမယ်”

ဆောင်းလေထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးကြီးတင်၏ စကားက ဇင်မာသိမ့်၏ နှလုံးသားကို ပို၍ အေးစက်ထုံကျင်စေပါသည် ။

“ကျုပ် လက်နဲ့ ရေးတာကို ခြေနဲ့ ဖျက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ မိဇင်မာ”

မန္တလာရွှေမြို့သူလေး ဇင်မာသိမ့် ချက်ချင်းပဲ လဲသေချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်သွားသည် ။

“နေပါဦး ကြီးကြီးတင်၊ အဲဒီ မိုးသွင်ဦးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဇင်မာသိမ့် ဘဝထဲ ရောက်လာရတာလဲ၊ တစ်ခါမှ သူ့နာမည်ကို ကြီးကြီးတင် ပြောတာ မကြားဖူးပါဘူး”

“အမယ်လေး လျှာရှည်လိုက်တာနော်၊ ဘယ်က မိုးကျရွှေကိုပဲဖြစ်ဖြဲ

စ် ငါက ယူရမယ်ဆိုရင် ညည်း ယူရမှာပဲ”

ပိန်ပိန်ကပ်ကပ် ကိုယ်ကိုမှ အားမနာ ဒေါ်တင်တင်၏ အသံက တစ်ခန်းလုံးမှာ ဟိန်းနေသည်။ ။ တစ်ယောက်တည်း ပြိုင်ဘက်မရှိ လွတ်၍ ဒေါသဖြစ်နေသော ကြီးတော်ကို ဇင်မာသိမ့် စိတ်မသက်သာစွာနှင့် ကြည့်နေသည်။ ။

“ဪ ... ကြီးကြီးတင်ရယ်၊ ဒေါသချည်းပဲကိုး၊ ဇင်မာဘက်ကနေ တွေးကြည့်စမ်းပါ၊ ကိုယ်ယူရမယ့်လူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ ဘယ်သူ့သားသမီးဆိုတာတောင် မသိရတော့ဘူးလား”

“သိစေရမယ် ... သိစေရမယ်၊ တကတည်းတော် ငါက ပါးစပ်ဟရုံရှိသေး ညည်းက ကလန်ကဆန် လုပ်ဖို့ ပြောနေတာကိုး”

“ဇင်မာ ဘယ်တုန်းက ကြီးကြီးတင်ကို ကလန်ကဆန် လုပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ”

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို စူပြီး ဇင်မာသိမ့်က ပြောလိုက်သည်။ ။ ဒေါ်တင်တင်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်တွန့်၍ မဲပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို မီးညှိလိုက်သည်။ ။

“ညည်း မိဘတွေ ဆုံးကတည်းက ကျုပ် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပဲ၊ ညည်းက ကျေးဇူးကန်းချင်သေးလို့လား”

“ဪ ... ကြီးကြီးတင်ရယ် ရန်လိုလှချည်လား”

လေပြည်လေးနှင့် အေးအေးလေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။ တစ်သက်လုံး သူမအား ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သော ကြီးကြီးတင်ကို နားမလည်စွာနှင့် ကြည့်နေသည်။ ။

ချက်ချင်းကြီး ကြီးကြီးတင်က သူမကို ဘာလို့ ရန်တွေ့ဖို့ လေသံတွေ

တင်းမာနေပါလိမ့်။ သည် မိုးသွင်းဦးဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်က ကြီးကြီးတင်၏ စိတ်တွေကို လွှမ်းမိုးနိုင်လှသည်လား ...။

ဆေးပေါ့လိပ် တုတ်တုတ်ကြီးကို တစ်ချက် ဖွာရှိုက်ပြီး အနီးရှိ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲသို့ ဒေါ်တင်တင်က ထည့်လိုက်သည်။ ။

“ဦးတင်သိန်း ဒေါ်ခင်တင်ဆိုတာ ရန်ကုန်မှာ သူဌေးတွေအေ့၊ သူတို့မှာ သားနှစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ ဒေါ်ခင်တင်က ကျုပ်ရဲ့ သူငယ်ချင်း”

စောစောက တင်းမာနေသော ဒေါ်တင်တင်၏ မျက်နှာက ယခုအကြောတွေ ပြေပြီး ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် အာဝဇ္ဇန်း ရှင်နေအောင် ပြောသည်။ ။

“အဲဒီ မောင်မိုးသွင်ဦးက သူတို့ ရဲ့ သားနှစ်ယောက်ထဲက အကြီးလေး၊ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောမှာ အင်ဂျင်နီယာအေ့၊ ချို(ဖ်) အင်ဂျင်နီယာတဲ့ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ဘူး ”

မိုးသွင်ဦးအား အထင်တွေ စွတ်ကြီးပြီး အမှတ်တွေ အပြည့်ပေးနေပြန်ပါသည်။ ။

ဒေါ်တင်တင်၏ မျက်နှာပေးကို ကြည့်ပြီး ဇင်မာသိမ့် လွန်စွာ ရယ်ချင်ပေမယ့် မရယ်ရဲပါ။ အဆူခံရမှာ စိုး၍ အောင့်အည်းနေရပါသည်။ ။

“တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံးက လူကုံထံ သူဌေးတွေအေ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ မျိုးရိုးနဲ့ ဆို အံ့ကိုက်၊ ရွှေနဲ့ မြ နေနဲ့ လမို့ ကျုပ်က စီစဉ်လိုက်တာပေါ့”

ဖက်ထုပ် စိန်နားကပ်ကြီး တစ်ခါတစ်ခါ မျက်နှာတမော့မော့နှင့် ပြောနေသော ဒေါ်တင်တင်ကို စိတ်ပျက်စွာ ဇင်မာသိမ့် ကြည့်နေသည်။ ။

ခေတ်တွေ အလီလီ ပြောင်းခဲ့သည် တောင်မှ ဒေါ်တင်တင်၏ ပုပ်သိုး ဆွေးမြည့်နေသော အယူဝါဒတွေ မပျောက်ပြယ်သေးပါ။ ငွေဂုဏ်၊ ဆွေဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တွေဖြင့် မောက်မား ထောင်လွှားနေဆဲပါ။

“ညည်း မိုးသွင်ဦးကို ယူကိုယူရမယ်”

ဇွတ်တရွတ်ကြီး ပြောနေသော ဒေါ်တင်တင်ကို စိတ်မရှည်စွာနှင့် ဇင်မာသိမ့် မျက်စောင်း မသိမသာ ချိတ်လိုက်သည် ။

“ဟိုတလောက ကျုပ် ရန်ကုန်သွားတုန်း ခင်တင့်နဲ့ တွေ့ပြီး စီစဉ်ခဲ့တာပဲ”

“ရန်ကုန်က ပြန်လာလာချင်း ဇင်မာ့ကို မပြောဘဲ ဘာလို့ အခုမှ ပြောရတာလဲ”

ထူထူတုတ်တုတ် မျက်ခုံးလေးကို အတွန့်ချိုးပြီး မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ဇင်မာသိမ့်က မေးလိုက်သည် ။

“ခင်တင့်က သူ့သားကို အသိပေးဦးမယ်ဆိုပြီး သင်္ဘောထွက်နေတဲ့ သားဆီ အကြောင်းကြားရသေးတယ်။ အဲဒီနေ့ ခင်တင့်ဆီက စာလာတယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ သူတို့ ဆီက ကမ်းလှမ်းလိုက်ပြီ။”

ဇင်မာသိမ့်က သူမ၏ နှာခေါင်းချွန်ချွန်လေးကို ရှုံ့လိုက်သည် ။

“အဲဒီ ကမ္ဘာပတ်နေတဲ့ သင်္ဘောသားက တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးကို ယူဖို့ သဘောတူတာပဲလား”

“ဟဲ့ ... မိဘက ကောင်းစေချင်လို့ စီမံတာ သူလက်ခံရမှာ ပေါ့၊ ခင်တင့်တို့ က သားသမီးကို သိပ်ပိုင်တာ၊ မိဘကို လုံးဝတော်လှန်ရဲတဲ့ ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူး ”

ဒေါ်တင်တင်က ဆေးလိပ်ပြာကို ဆောင့်၍ ခြွေပြီး ဇင်မာသိမ့်အား မျက်စောင်းခဲလိုက်သည်။ ။

“ဟိုက ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ မိဘစကားကို မဖယ်ရှားဘူး၊ ညည်းလည်း ကျုပ်စကားကို သတ္တိရှိရင် ဖယ်ရှားကြည့်၊ တင့်တင့်အကြောင်း သိစေရမယ်”

ဇင်မာသိမ့် စိတ်တွေတအား ညစ်နေပါသည်။ ။ ကြီးတော်ကြီးကို မလွန်ဆန်နိုင်သည့် အခြေအနေမို့ မြေကြီး ဟက်တက်ကွဲပြီး သူမအား ဝါးမျိုလိုက်ပါတော့ဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။ ။

“ရှေ့တစ်ပတ်ဆို မောင်မိုးသွင်ဦး ပြန်လာတော့မယ်၊ ညည်းတို့ ကို မြန်မြန်စေ့စပ်ပြီး လက်ထပ်ပေးမယ်”

“ဟင် ...”

ဇင်မာသိမ့် မျက်လုံးလေး ပြူးဝိုင်းသွားသည်။ ။ ဒေါ်တင်တင်ကို အသနားခံသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်သည်။ ။

“မမြန်ဘူးလား ကြီးကြီးတင်ရယ်”

“ဟိုက သင်္ဘောနားတုန်း လက်ထပ်ရမှာ ၊ ညည်း ဘာမှ ဆင်ခြေမပေးနဲ့ ၊ လူကြီးစီမံတာကို နာခံပေါ့”

ဒေါ်တင်တင်က သူမပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ဇင်မာသိမ့်နားမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ ။ မျက်ရည်လေးဝဲပြီး ဇင်မာသိမ့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

မန်းတက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့ရပြီးခါစ ပူပူနွေးနွေး ဇင်မာသိမ့်မှာ ယခု ဘုမသိဘမသိ လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရမှာ မို့ စိတ်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေပါသည်။ ။

တက္ကသိုလ်မှာ လေးနှစ်တာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ပေမယ့် ချစ်သူမ
ထားခဲ့ပါ။ သူမအား ချစ်ရေးကြိုက်ရေးဆိုသူတွေကို ကြီးကြီးတင်ကြော
င့် လုံးဝ အကပ်မခံခဲ့ပါ။ အရှောင်အတိမ်းတွေနှင့် ခပ်ခွာခွာ နေခဲ့သည်။ ။

မိဘများက ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွား၍ ကြီးတော်ဖြစ်သူကို
မိဘအစား ကြောက်ချစ်ရိသေ ခဲ့ရပါသည်။ ။ ဒေါ်တင်တင်၏ မဟာပုံစံခွ
က်ကြီးထဲမှာ အဝင်ခွင့်ကျအောင် နေခဲ့ရပါသည်။ ။

တစ်ခါမှ မတွေ့ဆုံ မရင်းနှီးခဲ့ဖူးသူကို ရုတ်တရက်ကြီး ယောက်ျား
တော်ရမည့်အရေးက ဇင်မာသိမ့်အတွက် မဟာဒုက္ခကြီး ဖြစ်နေပါသည်
။

ရည်းစားပင် မထားခဲ့ရသော ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေးမို့ ခိုးပြေးစ
ရာ၊ ယောက်ျားနောက် လိုက်ပြေးစရာ နတ္ထိဖြစ်နေသည်။ ။

အကယ်၍ ရှိခဲ့တောင်မှ ဒေါ်တင်တင်ကို မလွန်ဆန်ရဲ၍ ထားခဲ့ပြီး
သား ရည်းစားကို စိမ်းကားလိုက်ရမည်မှာ မုချ မလွဲပေ။

“ဟင်း”

လေပူပြင်းပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ပြီး သူမ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့
လေးပင်သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် ဝင်ခဲ့သည်။ ။

သည် ညအတွက် အိပ်စက်ခြင်းဆိုသော ကိစ္စက ဇင်မာသိမ့်နှင့် လား
လားမှ မဆိုင်သလို ဖြစ်နေပါတော့မည်။

(၂)

ညက အိပ်မပျော်သော်လည်း ဇင်မာသိမ့် အိပ်ရာမှ စောစောထ၊ သည် ။ နံနက်တိုင်း အရုဏ်ဆွမ်းကို ဒေါ်တင်တင်က ကပ်သည် ။ အိမ်ဖော်တွေ ဘယ်လောက်ရှိရှိ ဇင်မာသိမ့်က ဆွမ်း ထ,ချက်ရသည် ။ ဆွမ်းပွဲ ပြင်ရသည် ။ ပြင်ပြီးသား ဆွမ်းပွဲကို ဒေါ်တင်တင်က ဘုရားကပ်သည် ။

ဆွမ်းထ, ချက်၍ ဆွမ်းပွဲပြင်နေသော ဇင်မာသိမ့် ခါတိုင်းလို သွက်သွက်လက်လက် မရှိပါ။ စိတ်ထဲတွင် နေရသည် မှာ နောက်ကျိနေ၍ လူလည်း မရွှင်ပါ။

“ဟဲ့ ... ဇင်မာ ဆွမ်း မတင်ရဘဲ နေမြင့်တော့မှာ ပဲ”

ဒေါ်တင်တင်၏ ခုနစ်သံချို အသံက မီးဖိုထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည် ။ တုံ့နှေးနေသော ဇင်မာသိမ့် သံပတ်ပေးလိုက်သလို သွက်သွက်ကြီး လုပ်လိုက်ရပါတော့သည် ။

ဒေါ်တင်တင်နှင့်အတူ ဘုရားခန်းသို့ဝင်၊ ဆွမ်းကပ်၊ ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်နှင့် တဖြည်းဖြည်း အမှောင်စိတ်တွေပြေပြီး ရောင်ခြည်တွေ ကွန့်လူးလာသည် ။

ဘုရားအာရုံပြုပြီးနောက် အိမ်ဖော်မလေးနှင့်အတူ ဈေးခြင်းဆွဲပြီး အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည် ။

“မမဇင်မာ”

“ဘာလဲ အေးပုရဲ့ ”

အေးပုဆိုသော အိမ်ဖော်မလေးက ဇင်မာသိမ့်ရဲ့ မျက်နှာကို
စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ခေါ်သည်။ ။

“မမဇင်မာကို ကြီးကြီးက အိမ်ထောင်ချပေးမလို့ ဆို”

“အေး ...”

“မမဇင်မာက ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ၊ ကြီးကြီးက ဘာလို့ များ
ယောက်ျားပေးစားချင်နေတာလဲ မသိဘူး”

“အေးလေဟာ ငါလည်း သိပ်စိတ်ညစ်တယ်”

မျက်နှာလှလှလေးကို ရှုံ့တွပြီး ဇင်မာသိမ့်က ပြောသည်။ ။

“မယူနဲ့ ပေါ့”

“ရလိမ့်မယ် အားကြီး”

“မမဇင်မာ မလိုချင်ရင် ဇွတ်ငြင်းပေါ့”

“နင်ကလည်း ကြီးကြီးတင် အကြောင်းသိရက်သားနဲ့ ၊ တစ်သွေးတစ်သံ တစ်မိန့်ကို ဘယ်တုန်းက လွန်ဆန်လို့ ရဖူးလို့ တုံး”

“ဟင်း ခက်တယ်နော်၊ ကြီးကြီးတင်က အခုထိ စိတ်မကျသေးဘူး”

“အေး ... လူသာ ပုံလျက် လဲကျသွားမယ်၊ စိတ်က ဘယ်တော့မှ ကျမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“အဲဒီတော့ မမဇင်မာက သူပေးစားတဲ့ လူကို ယူမယ်ပေါ့”

“မယူလို့ ရမလား၊ ယူရမှာ ”

“မမဇင်မာကို အေးပု သနားလိုက်တာ”

“ငါလည်း နင် သနားတာထက် ငါ့ကိုငါ ပိုသနားတယ်”

“ဟုတ်မှာ ...”

အေးပု မှ င်သေသေ မျက်နှာနှင့် အပြောကိုကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်လျက် က ဇင်မာသိမ့် ရယ်ချင်သွားသည်။ ။

ဈေးက ပြန်ရောက်ပြီး အေးပုနှင့်အတူ ဇင်မာသိမ့်ကူ၍ ချက်ပြုတ်သည်။ ။ အားလုံးပြီးမှ မီးဖိုထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ဧည့်ခန်းတွင် မျက်နှာကြီး ပြုံးပြီးနှင့် ဆေးလိပ်တိုကို အားရပါးရ ဖွာနေသော ဒေါ်တင်တင်ကို တွေ့ရသည်။ ။

“ချက်ပြီးပြီလား ဇင်မာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြီးကြီးတင်”

“လာဦး ...”

ဒေါ်တင်တင်နားသို့ ဇင်မာသိမ့် လျှောက်သွားသည်။ ။

“ရော့ ... ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်၊ ခင်တင့်ဆီက စာ၊ လူကြုံနဲ့ ရောက်လာတယ်”

ဖြည်းလေးစွာ ဒေါ်တင်တင် ကမ်းပေးလာသော စာကို ဇင်မာသိမ့် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ။ စာအိတ်အတွင်းမှ စာခေါက်ကို ဆွဲထုတ်၍ ဖြန့်သည်။ ။ မညီမညာသော လက်ရေးကြီးကြီးတွေကို တွေ့ရသည်။ ။

သူငယ်ချင်းတင်တင်

သားမောင်မိုးသွင်ဦး ပြန်ရောက် လာပြီ၊ သူ့ကို လက်ထပ်ပေးမယ့် အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်၊ ပထမ အတင်းငြင်းတယ်အေ၊ ကျွန်

မကလည်း ဘာရမလဲ ကျွန်မလိုချင်တဲ့ ပုံစံရအောင် ဓာတ်ကြမ်းတိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သဘောတူလိုက်ပြီလေ။

ရှင့်တူမကတော့ ဘယ်လိုလဲ။ နားချလို့ ရပြီမဟုတ်လား။ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်အတွင်း ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာခဲ့ကြတော့။ မြန်မြန်စေ့စပ်ပြီး မြန်မြန် လက်ထပ်ပေးလိုက်ကြစို့။

သား ဓာတ်ပုံကို ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ရှင့်တူမ ဓာတ်ပုံကို ပေးလိုက်ဦးနော်။

ကျွန်မသားက ရုပ်ချောလား ဘာလားနဲ့ မေးနေသေးတယ်။ သူက ရုပ်ချောမှ ခေတ်မီမှ နော်လို့ ကျွန်မကို မရဲတရဲ ပြောသေးတယ်။ အချောအလှမက်တဲ့ သားကို ကျွန်မဖြင့် ရယ်ချင်လိုက်တာ။

ဇင်မာလေးက ငယ်ရုပ်မပျောက်သေးဘူးဆိုရင် ချောမှာ သေချာတယ်။ ကြီးမှ တစ်ခါမှ မတွေ့ရသေးဘူး မဟုတ်လား။

ပြောမယ့်သာ ပြောရတယ်။ ရုပ်ရည်က အရေးမကြီးပါဘူးရှင်၊ ရွှေနဲ့ ရွှေချင်း ထပ်ဖို့ အရေးကြီးတာ မဟုတ်လား။

အမြန်စာပြန်ပါ။

ခင်တင့်

ဇင်မာသိမ့် မျက်နှာလေးက စာကိုဖတ်ပြီး တင်းနေသည် ။ သူမ၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေသော ဒေါ်တင်တင်က လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို လှမ်းပေးသည် ။

“ဒီမှာ မောင်မိုးသွင်ဦးရဲ့ ဓာတ်ပုံ”

“မကြည့်ချင်ပါဘူး”

“ဟဲ့ ... မကြည့်လို့ ရမလား၊ ကိုယ်ယူရမယ့် လူကို”

ဒေါ်တင်တင်ထံမှ ဟိန်းဟောက်သံ မထွက်ခင် ဓာတ်ပုံကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ။ ဝတ်ကျောတန်းကျော ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံပြည့် ဘွတ်ရွတ်နှင့် မိုးသွင်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ ပါသည်။ ။

“ဟင် ...”

ရင်ထဲမှ အံ့သြစိတ်နှင့် ဟင်ခနဲ တ, လိုက်မိပါသည်။ ။ မိုးသွင်ဦး အချောအလှ မက်တာ မဆန်းပါ။

သူကိုယ်တိုင်က အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ချောမော လှပနေပါသည်။ ။

စွဲမက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော သူ၏ ရူပါကြောင့် ဇင်မာသိမ့် မသိစိတ် လေး လှုပ်ရှားသွားသည်။ ။

“သူငယ်က လူချောအေ၊ ညည်းနဲ့ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီသား”

ဒေါ်တင်တင်က ချိုအီနေအောင် ပြုံးပြီးပြောသည်။ ။ ဇင်မာသိမ့်က ဒေါ်တင်တင် မမြင်အောင် မျက်နှာလေးကို ရှုံ့မဲ့လိုက်သည်။ ။

“ဟွန်း ... အလှကြိုက်တဲ့ ကိုကို၊ ဇင်မာ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိစေရမယ်”

တိတ်တခိုး ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ ။

“ဇင်မာ၊ သမီးရဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံပေး၊ ကြီးကြီး စာပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်တင်တင်က စာပြန်ရန် ဇင်မာသိမ့် နားမှ ထွက်သွားသည်။ ။

“ရိုက်ပြီးသား တစ်ပုံမှ မရှိတာ”

“မဟုတ်တာ ပြောတော့မယ်”

“တကယ်ပြောတာ ကြီးကြီး တင်ရဲ့ ”

မျက်နှာပိုး မှ င်သေသေနှင့် ဇင်မာသိမ့်က ညာလိုက်သည်။ ။

မိုးသွင်ဦးထံသို့ သူမ၏ ဓာတ်ပုံကို ကြို၍ ပေးမထားချင်ပါ။

“အေး ဒါဆို ငါ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ ကျုပ်တူမ ချောကြောင်း လှကြောင်းကိုတော့ ကြွားလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်တင်တင်ကို ကြည့်ပြီး ဇင်မာသိမ့် ကျိတ်ပြုံးလေး တစ်ခု ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ။

★

(၃)

ဒေါ်တင်တင်က ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဒေါ်ခင်တင့်ထံ ဖုန်းဆက်သည် ။ စည်းစနစ်ကြီးသော ဒေါ်တင်တင် သည် တစ်ခါနှမြောရမှန်းမသိ။ ဖုန်းကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပြောနေသည် ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေ၍ ဇင်မာသိမ့်က တစေ့တစောင်း အကဲခတ်နေသည် ။

ပြီးလိုက် ရယ်လိုက်နှင့် ဒေါ်တင်တင်က လက်ဟန်ခြေဟန်တွေပါ ပါပြီး ပြောနေသည် ။ ဒေါ်ခင်တင့်နှင့် တော်တော် အပေးအယူဖြောင့်နေဟန် ပေါ်လွင်နေသည် ။

ဒေါ်တင်တင်ကို ကြည့်ပြီး ဇင်မာသိမ့်က ငရဲကြီးချင်လည်း ကြီးပါစေတော့ စိတ်မရှည်တော့ပါ။ မျက်စိကွယ်ရာ နားကွယ်ရာသို့ ထွက်ခဲ့သည် ။

ဇင်မာသိမ့်က ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို ကောက်ဆွဲပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လွဲလိုက်သည် ။ မရွှင်ပျသော စိတ်ကို ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲသို့ ဇွတ်နှစ်လိုက်သည်

“မိဇင်မာက ဒီမှာ လာပြီး ဇိမ်ယူနေသကိုး”

ဒေါ်တင်တင်၏ အသံစူးစူးက နားတွင်းသို့ လှိမ့်ဝင်လာသည် ။

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ လဲ ကြီးကြီးတင်”

“မခိုင်းပါဘူး၊ ပြောစရာရှိလို့ ”

ဇင်မာသိမ့်၏ ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပလွဲဒေါ်တင်တင်က ထိုင်လိုက်သ

ည် ။

“မခင်တင့်နဲ့ ခုပဲ ဖုန်းပြောပြီးပြီ”

“သိသားပဲ၊ စောစောက ဇင်မာ ကြားလိုက်သားပဲ”

စိတ်ထဲက ဇင်မာသိမ့်က ပြောလိုက်သည် ။

“စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းကို သတင်းစာထဲ ထည့်ခိုင်းလိုက်ပြီ”

“ဟင် ... ဘယ်တုန်းက စေ့စပ်လိုက်လို့ လဲ”

ဇင်မာသိမ့်က လှပသော မျက်လုံး ပြူးပြူးဝိုင်းဝိုင်းလေးကို တအား ကုန်ပြူးပြီး မေးလိုက်သည် ။

“ခုနကပဲလေ၊ တစ်ထိုင်တည်း စေ့စပ်လိုက်တာ”

“ဟား ... ကြီးကြီးတင်တို့ ကလည်း လောလိုက်တာ”

နုတ်ခမ်းစူစူလေးဖြင့် ဇင်မာသိမ့်က မကျေမနပ်ပြောသည် ။

“လောရတယ်လေ၊ ဟိုမှာ မခင်တင့်ခမျာ မျက်လုံးပြူးနေတာ”

“သူက ဘာလို့ မျက်လုံးပြူးနေရတာလဲ၊ ဘာစားမိပြီး နင်လို့ လဲ”

ဇင်မာသိမ့်က တမင်သက်သက် ရွတ်ပြီး ပြောသည် ။

“တယ် ... ငါခေါက်လိုက်ရ၊ လူကြီးတွေကိုများ သူကစ၊ စရာ နောက် စရာ အောက်မေ့နေလား”

ဒေါ်တင်တင်က ခေါင်းကို ဂေါက်ခနဲ နေအောင် ခေါက်လိုက်၍ ဇင်မာသိမ့်က ဇက်ကလေးကို ပုလိုက်သည် ။

“မောင်မိုးသွင်ဦး ပြန်ရောက်ကတည်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ့ဆီ ခဏခဏ လာတယ်၊ အဲဒီ ဆတ်ကျော့လတ်ကျော့ မိန်းကလေးနဲ့

သိပ်ပူးတွဲလွန်းလို့ မခင်တင့်က စိတ်ပူနေတာ”

“ဒါဆိုလည်း သူကြိုက်တာ ယူပါစေလား ကြီးကြီးတင်ရယ်”

“အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျုပ်တို့ မှာ က စီစဉ်ပြီးသား၊ နောက်ပြီး မခင်တင့်ကလည်း သူသဘောတူတဲ့ လူနဲ့ မှ သားကို ယူရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ပြီးသား”

“ဟူး ...”

ဇင်မာသိမ့်က သက်ငွေငွေ တစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ။

“ဒါကြောင့်မို့ အခြေအနေတွေ မလွန်ခင် ချက်ချင်း စေ့စပ်လိုက်တာပဲ။”

ရော ... ခက်လိုက်တဲ့ ငါ့အဖြစ်နော်။

ရင်ထဲက ဇင်မာသိမ့် ညည်းတွားလိုက်ပါသည်။ ။

“နောက်ပြီး မခင်တင့်က ရန်ကုန်ကနေ အမြန်ဆုံး သူတို့ လာခဲ့မယ်တဲ့ ”

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

“ဟဲ့ ... ဒီမှာ လာပြီး လက်ထပ်မလို့ ပေါ့”

ဒေါ်တင်တင်က ဇင်မာသိမ့်ကို စိတ်မရှည်စွာ ဟောက်လိုက်သည်။ ။

“တို့ ရဲ့ မန္တလေးမြို့တော်ခန်းမကြီးမှာ အကြီးအကျယ် မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဇင်မာရဲ့ ”

အပွင့်ကား အကျယ်ချဲ့တတ်သော ဒေါ်တင်တင်ကို စိတ်ပျက်စွာ ဇင်မာသိမ့်က ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“မန္တလေးမှာ ဆောင်ပြီးရင် ရန်ကုန်မှာ တစ်ခါ ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ဦးမှာ တဲ့ ”

“ဪ ... ကြီးကြီးတင်ရယ်”

ဇင်မာသိမ့် ထပ်ဆင့် စိတ်ကြီးများ ပျက်ရပါသည်။ ။

“ကဲ ... သတို့ သမီးအတွက် မနက်ဖြန် ဝယ်မယ်။ ပြီးရင် အမြန်ချုပ်ရမှာ ပဲ”

ဒေါ်တင်တင်က စီမံကိန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချနေသည်။ ။ ဇင်မာသိမ့်က ကျောက်ဆစ်ရပ်လေး တစ်ရပ်လို သူ့အား ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေသည်။ ။

“ဇင်မာ ... သမီး ... ဘာအရောင်ဝတ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

“ကြီးကြီးတင်ရဲ့ သဘော၊ ကြိုက်တာ လုပ်ပါ”

“ပန်းရောင်လေးအေ၊ မလှဘူးလား”

ကြီးကြီးတင်က အကဲပါလွန်းတယ်လို့ သာ ဇင်မာသိမ့် ပြောလိုက်ချင်ပါတော့သည်။ ။

(၄)

နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် သတင်းစာထဲတွင် မိုးသွင်ဦးနှင့် ဇင်မာသိမ့်တို့၏ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပါလာသည်။ ။

သူမဘဝကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ချည်နှောင်ခြင်းခံရပြီမို့ ဇင်မာသိမ့်၏ ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ပါသည်။ ။

တစ်နေ့တစ်နေ့လည်း ဒေါ်တင်တင်၏ စီမံချက်အရ ဈေးထွက်ရ၊ ဝယ်ရ၊ ချုပ်ရနှင့် အားကို မအားနိုင်ပါ။

ဒေါ်တင်တင်က လိုအပ်သည် ထပ်ပို၍ ချဲ့နေသောကြောင့် ဇင်မာသိမ့် သိပ်ကို စိတ်ညစ်နေရပါသည်။ ။

“ဇင်မာရေ လုပ်တော့ဟေ့၊ ရထားသွားကြုံရဦးမှာ ”

မိုးသွင်ဦးတို့ မိသားစု ရောက်မည်ဆို၍ ဘူတာသွားကြုံရန် ရန်ကုန်က ဖုန်းလာကတည်းက ဒေါ်တင်တင်က ပြောပြီးသား ဖြစ်သည်။ ။

ဇင်မာသိမ့် သွား၍ မကြုံချင်ပါ။

အထူးသဖြင့် အလွန်ကြီးကျယ်သော မိုးသွင်ဦးကို သွားမကြုံချင်ပါ။

“ဇင်မာ အိမ်က စောင့်နေမယ် ကြီးကြီးတင်”

မျက်နှာလေးငယ်ငယ်နှင့် ဇင်မာသိမ့်က ဒေါ်တင်တင်ကို ကြည့်ပြီး အသနားခံသည်။ ။

“ခွကန့်လန့်ကတော့ စ,ပြီ”

ဒေါ်တင်တင်က တင်းမာသောမျက်နှာကြီးနှင့် ဇင်မာသိမ့်အား ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“သတို့ သားလောင်းကို သတို့ သမီးက သွားကြိုရတာ သိပ်အောက်ကျလွန်းပါတယ် ကြီးကြီးတင်ရယ်”

ဇင်မာသိမ့်က ဆင်ခြေလေး တွန့်လိုက်ပြန်သည်။ ။

“မကြိုတော့ ဧည့်ဝတ်မကျေရာ မကျလွန်းဘူးလား”

“ကြီးကြီးတင်ရယ် ဇင်မာ ရှက်လွန်းလို့ မလိုက်ပါရစေနဲ့ ရှင်”

ဇင်မာသိမ့်က တိုးတိမ်သော လေသံနှင့် တောင်းပန်သည်။ ။

“ဒါလောက်တောင် ဖြစ်နေရင် နေခဲ့တော့အေ”

ဒေါ်တင်တင်က ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ဇင်မာသိမ့် အပါးမှ ထွက်သွားသည်။ ။

*

ဒေါ်တင်တင် ထွက်သွားသည် နှင့် သူမ၏ အခန်းမှန်တင်ခုံရှိ မှန်ရှေ့တွင် ပြေး၍ ရပ်လိုက်သည်။ ။ ကြေးမုံပြင်တွင် ထင်ဟပ်လာသော သူမ၏ ရုပ်သွင်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဖြူဖွေးနုညက်နေသော မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်နေမိသည်။ ။ မိမိကိုယ်မို့ မိမိ ညွှန်းမိသည် မဟုတ်ပါ။ ရွက်ကြမ်းရေကျို ရုပ်ရည်မျိုးထက် မိမိက သာလွန်၍ လှလွန်းနေပါသည်။ ။

မည်းနက် ခက်ဝေနေသော ဆံပင်တွေက တင်ပါးဖုံးလှပြီ။

ကြီးကြီးတင်က ဆံပင်ရှည်ထားမှ ကြိုက်၍ ဇင်မာသိမ့်က ခေတ်၏ သမီးဖြစ်ပေမယ့် ဆံပင်ကို အရှည်ထားသည်။ ။

မျက်နှာပြည့်ပြည့်လုံးလုံးလေးမှာ တန်ဆာဆင်ထားသော အလှအပ တွေကို တစ်ခုချင်းကြည့်မိသည်။ ။

ကျောင်းတုန်းက ဇင်မာသိမ့်၏ ကျက်သရေရှိသော အလှက ဂုဏ်သတင်း မွှေးခွဲပါသည်။ ။

မိုးသွင်ဦးက သူမကို မြင်တွေ့လျှင် နှစ်သက်မှာ ပဲဟု ကျိန်းသေ တွက်မိပါသည်။ ။

သို့သော် အလှအပ မက်လွန်းသော မိုးသွင်ဦးကို ပညာပေးလိုပါသည်။ သူမ၏ ရုပ်ရည်ကြောင့် သူမဘက်သို့ ညွတ်လာမှာ ကို လားလားမှ မလိုချင်ပါ။

ထူထူတုတ်တုတ် မျက်ခုံးလေး နှစ်ခု ထိလုနီးပါး မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး အတွေးနက်နေသည်။ ။ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်နေသည်။ ။ မိမိ၏ စိတ်ကူးကို မိမိဘာသာ သဘောကျ၍ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးသည်။ ။ မှန်ရှေ့မှ ခွာပြီး သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ။

မျက်နှာကို သနပ်ခါးကျားကျားကြီး လိမ်းလိုက်သည်။ ။ ဆံပင်ကို ဆီတွေ့ရွဲ့ရွဲ့ထည့် ပြောင်တင်းနေအောင် ဘီးကျော့ပတ်ကြီး ထုံးလိုက်သည်။ ။

ကိုယ်ပေါ်တွင် ကြီးကြီးတင်၏ အင်္ကျီပွပွကြီးကို ဝတ်သည်။ ။ ခါးက တစ်ဖြောင့်တည်း လက်စကအင်္ကျီ ပွပွကြီး။ ပြီးတော့ ပါဝါမပါသော ကြိုတင်၍ ဝယ်ထားသော မျက်မှန်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးကို တပ်လိုက်သည်။ ။ မှန်သားက ဇီးရောင်မို့ အတွင်းက မျက်လုံး အလှက မပေါ်လွင်ပါ။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးဆုံးတော့ ဇင်မာသိမ့်၏ ရုပ်သွင်က

ပျောက်သွားပြီး အဘွားအိုပေါက်စပုံစံ ခပ်တုံးတုံးလေး ပီပြင်နေသည်။ ။

ကြေးမုံပြင်တွင် ထင်ဟပ်နေသော သူမ၏ ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ပြီး အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်သေး၏။

“ကိုမိုးသွင်ဦးရေ ဇင်မာ့ အလှတွေ မြင်ရင် ရှင် အပြတ်ကြိုက်ရစေမယ်”

နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို မဲ့ပြီးလေးလုပ်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ပြောလိုက်သည်။ ။

မိမိကိုယ်ကို စိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင်ပြီးမှ မီးဖိုချောင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ အေးပုက ဧည့်သည် များ စားသောက်ရန် မုန့်တီသုပ်ကို ပြင်ဆင်နေသည်။ ။

“ဟင် ... မမဇင်မာ ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ”

သူမ၏ ပြင်ဆင်ထားမှုကို တွေ့တော့ အေးပု လက်ထဲက ဇွန်း လွတ်ကျသွားအောင်ပင် အံ့အားသင့်နေသည်။ ။

“လှလား ... အေးပု”

အေးပုက သူမ၏ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြီး ဇင်မာသိမ့်အား ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဘယ်က လှရမှာ လဲ၊ မြင်တာနဲ့ စိတ်ညစ်သွားတာပဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ဇင်မာသိမ့်က ခါးလေးထောက်ပြီး တအား ရယ်လိုက်သည်။ ။

“သတို့ သားလောင်း ကြိုက်သွားအောင် အရမ်း ပြင်ထားတာ အေးပုရဲ့ ”

“မမဇင်မာ စိတ်တော့ ကောင်းပါတယ်နော်”

“သိပ်ကောင်း”

“ဒါနဲ့ များ ဘာလို့ ဒီလို ဝတ်စားလာတာလဲ”

“မိုးသွင်ဦး ဆိုတဲ့ လူကို တမင် ပညာပေးချင်လို့ ”

“သူများကို နှိပ်စက်ချင်တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရုပ်ဆိုးအောင် မလုပ်ပါနဲ့ မမဇင်မာရယ်”

“နင် မသိရင် အသာနေ အေးပု၊ သူတို့ ရှေ့မှာ လည်း ဘာမှ မပြောနဲ့ ၊ ငါ့စိတ်ကူးကို အကောင်အထည် ဖော်ပါရစေဟာ”

ဇင်မာသိမ့်က မျက်နှာလေး တည်တည်နှင့် ပြောပစ်တော့ အေးပု ဘာမှ မဝေဖန်ရဲတော့ပါ။

“ပန်းကန်တွေ အသင့် စားပွဲပေါ် ပြင်ထားလိုက်မယ် အေးပု”

အေးပုနှင့်အတူ ဧည့်သည် တွေ စားသောက်ရေးအတွက် ဇင်မာသိမ့်က လုပ်နေသည် ။

“မမဇင်မာ ...”

အေးပုက မရဲတရဲနှင့် ခေါ်သည် ။

“ဘာလဲ”

“ကြီးကြီး ဆူရင်ကော”

“ဆူပါစေ၊ သူ ဆူတာများ လောက်တော့ ရိုးနေပါပြီ”

အေးပု ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပါ။

နှစ်ယောက်လုံး လုပ်စရာရှိသော အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ပြီး စကား ပြ

တံသွားသည် ။

ဇင်မာသိမ့်က သူမ၏ အစီအစဉ်များ အောင်မြင်ရေးကိုသာ စိတ်စော
နေသည် ။

“တီ ... တီ”

ဆင်ဝင်အောက်မှ ကားဟွန်းသံကြောင့် ဇင်မာသိမ့် အိမ်ရှေ့သို့ ပြေး
ထွက်ခဲ့သည် ။ သွက်လက်စွာ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။ ပထမဦး
ဆုံး အခန်းထဲ ဝင်လာသူက ဒေါ်တင်တင်။

“ဟင် ... ဇင်မာ”

ဇင်မာသိမ့်၏ အချိုးမကျသော ပြင်ဆင်မှုကို တွေ့၍ ပထမ
မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး အံ့ဩသွားသည် ။

နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်တွေ တက်လာ
သည် ။ ဒေါ်တင်တင်၏ နောက်တွင် ကပ်လျက် ဒေါ်ခင်တင့်က ပါလာသ
ည် ။

“တင်တင်ရဲ့ တူမလေး ဘယ်မှာ လဲ”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ အားလုံးရောက်လာကြပြီ။ ဒေါ်တင်တင်က ဧည့်သည်
တွေကိုတောင် မေ့သွားသလို ဇင်မာသိမ့်အား အကြီးကြိတ်ပြီး ကြည့်နေ
သည် ။

ဒေါ်ခင်တင့်၏ မေးသံ ကြားမှ မနည်းကြီး ဣန္ဒြေကိုဆည်ပြီး ကြိုး
စားကာ ပြုံးလိုက်သည် ။

“ထိုင်ကြပါဦး”

ဇင်မာသိမ့်က နံရံကိုကျောမှီပြီး မိုးသွင်ဦးတို့ မိသားစုကို ကြည့်နေသ

ည် ။ သူမ၏ အကြည့်က မိုးသွင်ဦးထံမှာ စက္ကန့်အတော်ကြာသွားသည် ။

“ဒီမှာ လေ မခင်တင့် ... ကျွန်မရဲ့ တူမ”

အားလုံးသော မျက်ဝန်းတွေ၏ အကြည့်က ဇင်မာသိမ့်ထံသို့ ရောက်လာသည် ။

အံ့ဩသလို၊ ဘဝင်မကျသလို အကြည့်တွေကို ဇင်မာသိမ့် တွေ့ရသည် ။

ဒေါ်ခင်တင့် စိတ်ထဲတွင် မြင်မြင်ချင်း သူ၏ ချောမောသောသားနှင့် မတန်လိုက်တာဟု ထင်လိုက်မိသည် ။

မိုးသွင်ဦးက တစ်ချက် ဇင်မာသိမ့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး သူ၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးတွေ လွင့်ပြယ်သွားသည် ။ မသာယာသော မျက်နှာနှင့် ဇင်မာသိမ့်ကို ထပ်မကြည့်တော့ပါ။

မိုးသွင်ဦး ဖြစ်သွားသော အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ဇင်မာသိမ့် ရင်ထဲက ကျိတ်၍ ရယ်လိုက်သည် ။

ဒေါ်ခင်တင့်က ကျသွားသော စိတ်ဓာတ်ကို ချက်ချင်း မြှင့်တင်လိုက်သည် ။

ရုပ်ဆိုးတာ အရည်ကျိုသောက်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဆွေဂုဏ်၊ မျိုးဂုဏ်သာ အဓိကဟု ဖြေလိုက်ပြီး ဇင်မာသိမ့်ကို ပြုံးချိုသော မျက်နှာပေးနှင့် ကြည့်လိုက်သည် ။

“လာပါဦး ... သမီးရဲ့ ၊ ဒီမှာ လေ အန်တီရဲ့ သား မိုးသွင်ဦး”

ဓာတ်ပုံ မြင်ပြီးသားမို့ ဇင်မာသိမ့် သိပြီးသား ဖြစ်ပေမယ့် ဒေါ်ခင်တင့်က သားနှင့် မိတ်ဆက် ပေးပြန်သည် ။

မိုးသွင်ဦးနှင့် ဇင်မာသိမ့်တို့ အကြည့်ချင်း ခဏသာ ဆုံပြီး မိုးသွင်ဦး မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ။ ဇင်မာသိမ့်က ကျေနပ်အားရစွာ ကျိတ်၍ ပြုံးနေသည်။ ။

“ကဲ ... ဇင်မာ၊ စားသောက်ဖို့ ပြင်တော့လေကွယ်”

ဇင်မာသိမ့်က သူတို့ ရှေ့တွင် နေရတာ အနေကျပ်နေပါသည်။ ။ ဒေါ်တင်တင်က ပြောလိုက်သည် နှင့် လှစ်ခနဲ ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

“ကဲ ... အေးအေးဆေးဆေး နားဦးနော်”

ဒေါ်ခင်တင့်က ဧည့်သည် တွေကို ဧည့်ခန်းတွင် ထားခဲ့ပြီး ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ။

★